

JUSTICIA SOCIAL

ORGAN DE LA UNIO SOCIALISTA DE CATALUNYA

EL NOSTRE SECRETARIAT

A partir d'aquesta setmana, i davant les dificultats per aconseguir la reobertura de la Casa del Poble, inaugurat totes les promesses, hem instal·lat la secretaria de Justícia Social, i del C. E. de la U. G. T. al carrer de Pelajo, 10, primer, primer, Barcelona (edifici de la Federació d'Empreses i Oficines).

En vam dir, en reparar l'organ de la U. G. T., que havíem instal·lat la nostra redacció i administració en un local provisional, i que els companys haurien de fer-se càrrec de les dificultats que sofrim. Esperem que, ara, la instal·lació del nostre secretariat en un lloc més adequat i més fàcil, en tot el contacte amb la redacció i que, per correspondre el nostre esforç, tots els companys, amics i lectors procuraran aportar-nos llur ajut en tots els ordres. Ens sospitem, però, que algú haurà dit amb urgència els rebuts de subscripció pendents. De la normalitat del nostre treball, en gran part, la vida del nostre partit.

També servirà el secretariat de la Unió Socialista de Catalunya per a donar un punt de reunió a tots els militants a fi de mantenir el contacte necessari en aquesta moments.

Totes les correspondències, girs, etc. de Justícia Social, han d'esser adreçats a l'adreça onant al nostre domicili: Pelajo, 10, primer, primer, Barcelona. També preguem als companys col·laboradors que hi trametin lurs originals.

Editorials

Necessitat de l'Amnistia

El sanguinari Thiers —el qual podia entendre-hi una mica, perquè va fer la repressió de la Commune— deia en alguna banda que quan un Govern envia a un Tribunal militar acusats d'importància aquest tribunal no els torna mai absolts. Imaginieu, doncs, quan aquest Tribunal pot ésser una cosa «tècnica», per usar l'enfemisme de moda, confiada només al rigor literal del seu Codi aplicable i ancestral i desprovist de nocions polítiques flexibles, sinó un Tribunal polític. El desastre escau tan greu que, moltes vegades, fins el mateix Govern que iniciava els procediments es troba desbordat per la duresa dels fells. Per no parlar sinó de coses ja passades, recordem que la duresa d'uns fells va fer caure, a la llarga, i no massa llarga, el Govern Maura del 1909, i el «nacional» del 1917 (aquell del senyor Cambó), i el del Berenguer; i que també hi ha hagut ja alguns mesos —història, encara— no la crisi anomenada de l'amnistia per no voler aplicar unes sentències greus, que comportaven penes irreparables.

Però ni els Guberns, ni les situacions, ni els règims són eternals, i tard o d'hora es torna a restablir l'equilibri civil i trencar i les passions desfermades cedeixen. Com més aviat cau el bàlsam de l'oblit damunt la mar encrespada de les passions, més aviat es calmen els seus furors i cedeixen les seves tempestes rudes, temibles. Més aviat resulta purificada l'atmosfera moral, i es pot reprendre un camí constructiu a favor del país perjudicat.

Fins ara, a Espanya, Estat per excel·lència convuls en la política d'ençà de fa més d'un segle, les amnisties han entrat a formar part dels costums polítics. Això, en el fons, és vituperable, però delata una altra malaltia: que s'han pronunciat moltes sentències injustes, o almenys excessives, en cent vint anys. I l'única manera —mal menor— de reparar els estralls d'un moment de violència és esborrar culpes, de condemnats i sovint dels altres.

Valdria més, és clar, que la República esborrés per molts anys la pràctica constant d'indults i amnisties, que arriben a desvirtuar completament la noció mateixa de justícia, fins la més relativa. Però primer, caldria que els drets i llibertats, una normalitat real i duradora, i la primera cosa que cal en aquests moments és suplir amb mesures de bon govern, i de sentit comú i humana, les exageracions evidents d'una màquina perillosa que ha estat engegada durant mesos sense gaire control.

Tot el país reclama l'amnistia. Tots els sectors i classes la volen. Cada carrer, cada casa coneix el buit dolorós de condemnats o forats... Cal recordar, també, la intensitat que han arribat a prendre les campanyes per amnistia, com aquella a favor dels presos de Garraf. Per no donar-la a temps, la monarquia es va trobar amb manifestacions grandioses de gent de tots els estaments que, amb banderes i flors, anaven a rebre entusiàsticament els acusats de voler matar un rei que encara regnava. No creiem que enlloc de la terra s'hagi produït mai un cas tan greu de desafecte a unes institucions o unes persones per tot un poble. Si sabem comprendre, aquell dia ja havien de veure que tenien perduda la partida, encara que durressin —com va durar— un any més, governant pel terror.

Que no es pugui dir altra vegada, sobretot, allò que havia escrit Alomar a la *Política Idealista*: que les amnisties no són un perdó que el Govern atorga a certs delinqüents, sinó que és el Govern que demana perdó a aquells que injustament perseguia.

Un setmanari socialista

Ha aparegut a Madrid *Democracia*, setmanari destinat a propagar les idees socialistas, òrgan d'un sector —el que es denomina el mateix «reformista»— del Partit Socialista Obrer Espanyol. Celebrem l'aparició del col·lega en tant que representa una aportació a la propaganda dels nostres ideals comuns. I no menys ens dol que, en certs aspectes, pugui contribuir tal vegada a enverinar la política —de la qual sospitem està apartada la *Unió Socialista de Catalunya*— entre les diferents tendències socialistas, quan convé més que mai mantenir la unitat del moviment.

Hem dit que estem apartats d'aquesta política, i és cert. Però això no vol dir que no en seguim, amb l'atenció merecuda, les manifestacions de tot ordre, i particularment les externes i sorolloses com la disputa entre *Levántate i Democracia*, l'opuscle de les joventuts, els articles del company Prieto, etc., ni que renunciem a formar-ne judici. Però, ara com ara, malgrat que també ens plaça de reconèixer —i la col·lecció de JUSTICIA SOCIAL en la present època demostra prou la nostra lleialtat en aquest punt— que la llibertat de crítica és consubstancial a tota organització socialista, sempre que aquesta crítica es mogui dintre l'limitada prudent i no sigui tancada per cap motiu la disciplina externa, no creiem arribat el moment d'expressar un parer concret. Tal vegada tothom té part de raó, i tothom alhora; però cal resoldre-ho tot din-

UNIO SINDICAL

D'ençà que el Comitè Executiu de la U. G. T. es traslladà a Madrid el 1889, un any després de constituïda aquesta central sindical a Barcelona, la influència d'aquesta organització obrera a Catalunya ha estat gairebé nul·la. En els moments més florents tan sols dues dotzenes de societats obreres estaven afiliades a tot Catalunya a aquesta central sindical. Mentrestant, a la resta de la Península la U. G. T. ha anat creixent fins al punt d'ésser la que ha controlat més masses obreres. Una de les primeres causes que influïren notablement perquè no arrelés la U. G. T. a Catalunya fou la influència anarquista dels dirigents obrers que esdevé de la divisió produïda en el Congrés de Basilea entre marxistes i bakuninistes. Els delegats catalans que assistiren a dit Congrés es declararen partidaris de Bakunin, que es mostrà més radical i sobretot prometià la revolució social en un termini relativament breu. El trasllat del Comitè a Madrid afavorí la tendència bakuninista, puix que els obrers catalans instintivament refusaren la direcció d'elements no residents a Catalunya. Aquesta posició, evidentment política malgrat el seu apolíticisme, s'ha accentuat en el transcurs del temps.

Amg gran abnegació, sostenint lluites dures, companys com Codina, de Manlleu, Comaposada, Valero i d'altres, perfectes socialistes, que com a tals tenien superada la concepció de l'alliberament del poble, sostingueren amb braó els postulats de la U. G. T. Les polèmiques entre els dirigents obrers anarquistes i socialistes són a l'ordre del dia. L'ambient però és advers a aquests últims. La constitució d'una central sindical anarquista amb l'allau dels Sindicats Unics, dona fi a la polèmica, que es converteix en una persecució despietada. Ja només parlen les pistoles. Malgrat tot, els militants a la U. G. T. persisteixen en llur obra i el 1919 constitueixen la Fe-

deració Catalana de la U. G. T. amb un Comitè Regional que venia a donar forma orgànica a les petites i disperses organitzacions obreres i a la lògica de la U. G. T. i a la vegada dotada d'un organisme regional que fa els efectes característics dels del proletariat català. En aquest moment s'inicia un lleuger augment en els seus efectius, els Congressos regionals tenen ja alguna significació. Els elements anarquistes continuen combatent la aferrissadament. Un altre sector combat també la U. G. T. per la seva dependència madrilenya, el sector catalanista esquerrà que preponderava cada dia més després de l'experiència i davallada lerrouxista. La C. N. T. inicia la seva descomposició. La vinda de la dictadura de Primo de Rivera ajorna la desfeta, que es produí a l'adveniment de la República per la seva persistència en l'error.

A les acaballes de la dictadura de Primo de Rivera i durant el període de la del general Berenguer, els corrents polítics assenyalaven un vigorós redreçament de la personalitat catalana interessant-hi fins i tot els estaments obrers. El Partit Socialista i la U. G. T. a Catalunya no pogueren escapar aquest fet i en el si d'aquestes organitzacions es produí una forta escissió. Amb anterioritat a aquest fet, nutils selectes ja es separaren per la mateixa raó, entre ells caldrà recordar els noms de socialistes, tan destacats com Serra i Moret i el malaraut company Campalans, que l'any 1923 foren fundadors de la Unió Socialista de Catalunya. Cal remarcar que en aquesta escissió produïda a les acaballes de l'any 1920, predominaven els homes més destacats de l'organització sindical i això portà com a conseqüència un trencament de relacions entre la U. G. T. i el Partit Socialista a Catalunya. Amb aquest esperit renovador, la U. G. T., i per acord d'un Congrés, es traslladà d'estatge i poc temps des-

prés aquests homes amb llur entusiasme culminaren la seva obra amb la inauguració de la Casa del Poble.

En el transcurs d'aquestes incidències internes per la diferent manera d'apreciar la política catalana, vingué el moviment revolucionari del 15 de desembre del 1930 i la U. G. T. hi tingué una intervenció directa i per aquest motiu a l'adveniment de la República el 14 d'abril del 1931 un home de la U. G. T. formà part del primer Govern de la Generalitat de Catalunya i és que per primera vegada aquesta central sindical es sentí catalana i fou considerada com a tal.

Però els homes que sabien rehabilitar la U. G. T. a Catalunya no foren previsors i en el Congrés que es celebrà el mes de novembre del 1931, si bé s'aprova- ren uns reglaments d'amplia base autonomista, foren en canvi elegits per als principals càrrecs del Comitè i per vots de dubtosa existència uns homes indefinits i que posteriorment demostraren força audaçia i manca de lleialtat desviant la U. G. T. del camí que lantes possibilitats prometia a la classe treballadora catalana.

Davant l'anunci d'un Congrés Nacional de la U. G. T. l'any 1932, les organitzacions obreres de Catalunya unànimement ordenaren al Comitè Regional i a llurs delegats la defensa de les aspiracions autonòmiques en l'ordre sindical en dit Congrés a l'objecte de dotar l'organització de l'instrument indispensable que la fes compatible amb l'autonomia política reconeguda a Catalunya. Lamentable error el d'aquell Congrés que no féu cabal dels pocs delegats que defensaren el mandat de Catalunya! Els representants del Comitè Regional, que anteriorment qualificava d'indefinites, es definiren contràriament al mandat que tenien. En aquest Congrés s'anul·laren els Comitès regionals i en el seu lloc es constituïren Secretariats re-

gionals que depenien directament de Madrid i eren retribuits. Polser aquesta va ésser la raó de l'irai el mandat de Catalunya. Volem una autonomia més àmplia i ens donarem el que un company qualifica molt encertadament de «Governador Sindical».

Alarmats pel que passava i veient que la U. G. T. es desviava, lluitarem intensament per fer comprendre l'error. Aquells dirigents indefinits es traqueren la careta. No ens quedava altra solució que esperar el Congrés Regional i donar la batalla. Il·lusionats! Tot estava previsible. En el Congrés que es celebrà l'any 1934 al Cinema Walkyria es decidí la sort de la U. G. T. a Catalunya. A aquell Congrés assistiren Largo Caballero i gairebé tots els secretaris de les Federacions Nacionals d'Indústria. Des del primer moment veírem la trama preparada. Les delegacions no eren directes. La votació del President donà la pauta del que havia d'ésser la resta. Els procediments emprats eren mancats de tota norma democràtica. Largo Caballero romania impassible. Els secretaris d'Indústria l'imitaven. Tampoc no sabien fer res més. En una de les votacions es produí la topada i la retirada en massa dels delegats. Crisís, imprecacions, insults. Un *Viva España* es sentí estentid. Largo Caballero, res. Aquell *Viva España* l'hi sentí en el mateix lloc i en circumstàncies diferents, fa poc. Cap dels dos no els oblidarà mai més.

Els que es retiraren del Congrés marxaren directament a la Casa del Poble. Acordaren constituir una Central Sindical Catalana.

Poc temps després, en un Congrés, es constituí la Unió General de Sindicats Obrers de Catalunya. Aquest és el camí que ha de seguir tot bon socialista.

M. MARTINEZ CUENCA

L'ATUR FORÇÓS

El problema de l'atur forçós, que a Espanya sembla que ara s'hagi acabat de descobrir, és un fenomen fatal i periòdic de l'organització capitalista. Cap país no l'ha resolt, en cap de les seves aparicions periòdiques, ni ha estat resolt enlloc en la crisi present, la més greu de totes, perquè a cada nova aparició la crisi és més intensa, i és més extensa l'atur forçós que se'n deriva.

L'organització capitalista, en la qual només es produeix per la finalitat de vendre, l'anys de beneficis, que només s'aconsegueixen deixant de pagar una part del treball de l'home, exigeix una sobreproducció que només s'atura quan ja els mercats no poden engolir més mercaderies. Aleshores cal aturar la producció, parar les màquines, alenir la cursa folia de l'anys de beneficis, i per tant, llançar a la inacció els braços humans que són l'única cosa que produeix riqueses. És la crisi i és l'atur forçós.

Totes les crisis passades, fins avui, han estat superades en un termini més o menys llarg perquè els productes acumulats s'han anat esgotant naturalment per l'acció del temps i pel descobriment de mercats nous. Però la crisi nova és cada

vegada més intensa i el problema és més agut, perquè ja no queden mercats nous a descobrir i perquè amb la perfecció cada dia creixent del maquinisme i amb la racionalització de les operacions de mercaderies, origen de les crisis, són a cada període més voluminosos i més difícils d'esgotar.

Facim el que ningú els Guberns, les crisis temporals de l'organització capitalista no havien amb ella i amb ella. És aquesta que, com en crisis anteriors, la crisi present s'origina i té el ritme d'una normalitat aparent. Però tot fa preveure que la crisi actual és la primera de la Societat d'avui que, en els estertors de l'agonia, crea feixismes que són l'exacerbació de la falsedat del sistema i assaja mitjans desesperats, com els de Nord-Amèrica, sense que pugui resoldre el problema.

I és que el problema no tindrà solució fins que en una nova organització socialista el treball sigui una llei universal i cada home no produeixi més riqueses que les que la col·lectivitat pugui consumir.

Es natural, però, que la Societat capitalista no ho cregui així i s'estensi a cercar procediments i

a assajar mitjans per a resoldre la crisi, perquè li sembla que si fins ara el món ha rullat d'aquesta manera, ha de tornar a rullar igual en l'esdevenir; i és molt explícit. És que els preocupis de l'atur forçós per la por que l'atur forçós li fa, el món pot continuar rullant com fins ara, ni trobarà remei per a acabar amb l'atur forçós.

Tot el més que es pot aconseguir és paliar-lo, reduir-lo, atardar-lo, però només d'una manera molt incompleta i sols parcialment. I això és el que fan tots els països: subvencionen els parats, els donen feina en obres públiques, o es valen d'expedients semblants, presidida sempre llur acció per una gasiveria vergonyosa que mesura l'ajut al nivell exacte perquè la massa de parats no mori literalment de fam.

Són els mateixos països que en el cas d'una guerra han després i despenen i despanden sense comptar milers de milions sense cap profit i amb la sola finalitat de destruir. Amb els diners malversats durant els quatre anys de la guerra gran n'hi hauria de sobres per a passar una esplèndida pensió vitalícia a tots els parats d'avui de tot el món. Naturalment que els diners esmerçats en la gran guerra eren per a defensar els grans ideals de pàtria; i esmerçar-los per a fer menjar els que estan en atur forçós seria per a treure la misèria dels més desvalguts de cada pàtria... i no és la mateixa cosa.

I la mateixa gasiveria de pertot presideix el projecte que per a paliar l'atur forçós s'està incubant a casa nostra. I això que, precisament a Espanya, hi ha molta feina a fer que podria alleugerir el problema; estem molt lluny del benestar dels pobles civilitzats i encara tenim centenars de pobles sense cap comunicació, i milers d'infants sense escola on anar, i extensions immenses de muntanyes sense arbres i de plans sense conrear, i centenars de mines tancades i de mines per obrir, i moltes indústries a implantar.

Encara ens queda marge per a poder donar feina a tots els germans que no saben com satisfer llurs necessitats més elementals, i no obstant això, es pretén resoldre el problema de l'atur forçós amb uns quants milions, la major part dels quals se'n aniran en materials i en administració, i en obres públiques, i en altres coses que no són obres públiques, d'un rendiment absolutament nul.

Observem, de passada, que si l'atur ens posés enfront d'una guerra o només en una colònia es desencadenés un moviment de revolta social, immediatament trobaríem duplicada, quadruplicada, depluplicada... doblada tant vegades com vulguem, la quantitat que ara es va a dedicar per a apavagar la fam d'un sector només de parats. Però no tots els parats serveixen per a allistar-se en altres coses.

I, finalment, deixem assentat que, faci el que es faci i s'hi posin els diners que es vulguin, el problema de la crisi i de l'atur forçós no té més que migrades solucions temporals. Cal preparar-se i resignar-se a canviar les coses.

R. FOLCH I CAPEDEVILA

Xifres que cal recordar

El *New York Post*, basant-se en estadístiques oficials, fetes pels serveis corresponents, d'una cinquantena de nacions, en matèria de defuncions i moviment demogràfic, ha establert les següents conclusions:

Durant l'any darrer moriren per inanició (manca d'aliment, fred, malalties, etc.) 2.400.000 persones. En l'esmentat any es registraren més d'un milió i mig de suicidis, motivats per la misèria i la manca de treball.

En canvi, foren destruïts en el transcurs del 1933 (baixa de preus, restriccions duaneres, pèrdua de mercats, etc.) els següents productes alimentaris:

Blat: 1.000.000 de vagonos.
Cafè: 267.000 fd.
Sucre: 258.000 fd.
Arròs: 26.000 fd.
Carn: 25.000 fd.

El suditi diari assegura que en aquestes xifres no hi van compreses les mercaderies destruïdes per la sequedat, inundacions, terratrèmols, etc. Malgrat això hi ha 30.000.000 de persones sense feina que sofreixen tota mena de privacions. Malgrat això moriren 2.400.000 persones d'inanició.

Obrer! Recorda't que el capitalisme no té sentiments ni generositat! La unió del proletariat acabarà amb tanta injustícia i perversió!

Estranger

Accionistes i fabricants de municions

Anglaterra no es decideix. Tan aviat dona la raó a Hitler com li fa advertiments impertinents. La política exterior de la Gran Bretanya fa temps que es desenrotlla en un ambient fosc i confusori. Per què aquest estira i arrença? Per què tants equilibris? L'explicació no és altra que aquesta: Anglaterra és, avui per avui, un dels països que exporta més material de guerra. Els municioners, gent sense pàtria ni sentiments, aventurers multimilionaris, fan uns beneficis enormes. Per això encoratgen la política revengista del feixisme mundial. Unes xifres ben clares i categòriques: El Regne Unit exportà a la Xina el 1929 393.000 cartutxos de fusell, i en 1933 33.000.000. Des del gener del 1932 al juny del '33, les exportacions bèl·liques angleses a Bòlvia foren les següents: 3.000.000 de cartutxos; 99 canons i 6 tancos; a l'Paraguai (de gener del 1932 a gener del 1933) 46.570.000 cartutxos...

Per a fer aquests profitosos negocis, els municioners compten amb accionistes «molt ben situats». Una petita relació facilitada per la correspondència anglesa d'enquesta dels ar-

Un llibre del company Comorera

Des de la presó, el company Comorera ha pensat en els infants de Catalunya i ha escrit un llibre per a ells.

L'avi. Aquest és el títol de l'obra del company Comorera, que l'ha subtitulat «Llibre de l'Escola i de la Llar». És, efectivament, un cant a l'Escola i una prova de devoció a la Llar.

El llibre anirà profusament il·lustrat per un dels més coneguts dibuixants catalans, especialitzat en el gènere del llibre. És Miquel Urillio. Per avui no fem més que donar la nova als nostres lectors. L'obra ja està impresa. Però abans que surti caldrà tenir acabada la tasca d'il·lustrar-la i això farà que es retardi uns quants dies més la seva publicació.

Hi haurà un próleg de Ventura Gassol.

Tindrem els nostres lectors al corrent del curs de la publicació de *L'Avi*.

Serà per a tots una sorpresa. I per als infants una joia.

El patriotisme dels fabricants d'armes

Fa algunes setmanes que la premsa patriòta francesa ha intensificat la seva campanya contra el rearmament del Reich, una campanya que dura del final de la gran guerra ençà.

Això ha estat una conseqüència de la decisió presa per Hitler, fa poques setmanes, de restablir el servei militar obligatori a Alemanya.

Les protestes més irades surten, és clar, de la premsa més patriòta, de la més reaccionària, que d'una manera més o menys manifesta i més o menys directa està sota el control dels fabricants d'armaments.

Es evident que el primer objectiu d'una campanya d'aquesta mena tendeix a produir una reacció favorable a l'augment de l'armament d'una nació, a crear un estat d'alarma que justifiqui aquest augment d'armament, que significa, per a aquells fabricants, alguns milions de francs de beneficis.

Per a produir aquella reacció, per a crear aquest estat d'alarma, els fabricants d'armes recorren, a través de la seva premsa, als tòpics més rebregats del patriotisme i és curiós d'observar com aquesta gent que en nom del patriotisme protesta de l'armament d'un país rival no té inconvenient a vendre-li armes, com en nom del fabricants Schneider, que a través de la seva filial Skoda, de Txecoslovàquia, ven armes a Alemanya i en ven a altres països que en el cas de produir-se una guerra no és segur que fossin al costat de França.

Aquesta manca d'escripols no és exclusiva dels fabricants francesos. Els dels altres països tampoc no vacilen a vendre armes a gent que ha d'usar-les contra el país del venedor.

Es poden citar molts casos. Avui, però, ens limitarem a recordar una venda de canons que Schneider va fer, poc abans de la gran guerra, a Bulgària.

Va ésser un afer que va dirigir personalment el rei Ferran. La compra que va fer fou tan important que el Parlament búlgar, el *Sobranjé*, va demanar al rei que donés explicacions davant la Comissió de Finances, la qual després d'escollir el rei comprador va negar la consignació. Aleshores hi havia a França un emprèstit búlgar en suspens. El govern francès va intervenir i va declarar que si el *Sobranjé* no volava la consignació necessària per a pagar la compra que el rei Ferran havia fet a la casa Scheider, l'emprèstit no seria autoritzat. El *Sobranjé* va votar la consignació, l'emprèstit va ésser concedit i Schneider va trametre a Bulgària els seus canons, que més tard havien de servir contra les tropes franceses del general Sarraill.

La influència de la casa Schneider i les esferes governamentals de França ha donat sovint resultats d'una utilitat dubtosa per a la pàtria.

L'any 1914 Turquia necessitava canons, França li havia fet un emprèstit important perquè destinés el seu import a la compra d'armament francès. Turquia ja va fer la comanda, però abans que aquesta fos enviada esclatà la guerra. Aleshores Turquia va anul·lar la comanda i amb els diners francesos va comprar canons alemanys que van servir contra França i els seus aliats.

Heus ací unes petites mostres del patriotisme d'aquells que acusen de traïdors els socialistes.

VICENÇ RIERA

JUSTICIA SOCIAL

EPOCA IV - NUM. 12
BARCELONA
22 de juny del 1935

PREU:
20 cènt.

PREUS DE SUBSCRIPCIO

Trimestre	250
Semestre	500
Any	1000

Redacció i administració:
Carrer Pelajo, 10, 1.ª, 1.ª
BARCELONA